

GILLIAN FLINN

İTKİN QIZ

İngilis dilindən tərcümə edən:
Azadə Cəfərova

qanun nəşriyyatı

GILLIAN FLYNN

GONE GIRL

Evli cütlük ailə həyatının beşinci ildönümünü qeyd etməyə hazırlaşır, amma qəfildən qadın müəmmalı şəkildə yoxa çıxır. Evdə mübarizə getdiyinə dair dəlillər, kiminsə aydın şəkildə silməyə çalışdığı qan izləri və qadının hər il təşkil etdiyi “xəzinə ovu” adlı oyunun ipucları vardı. Kriminal başlanğıc ailə həyatının ziddiyyətli tərəflərinin aydınlığa qovuşmasıyla əvəz olunur. Amma bundan sonra məsələ daha da dolaşığa düşür...

Gillian Flynn **GONE GIRL**

Gillian Flinn **İTKİN QIZ**

Bakı, Qanun Nəşriyyatı, 2023, 520 səh.

Janr: fiction/roman/triller

Ölçü: 130x200 mm

Cild: yumşaq

Çapa imzalandı: 08.02.2023

Nəşir: Şahbaz Xuduğlu

İngilis dilindən

tərcümə edən: Azadə Cəfərova

Redaktor: Günel Natiq

Korrektorlar: Nihat Pir, Nəzrin Atabəyli Kaya

Texniki redaktor: Xəyalə Şirinli

Mətn dizaynı: Rahilə Şamil

Qapaq dizaynı: Rəfael Qasım

Qanun Nəşriyyatı

Bakı, AZ 1102, Tbilisi pros., 76

Tel: (+994 12) 431-16-62; 431-38-18

Mobil: (+994 55) 212 42 37

e-mail: info@qanun.az

www.qanun.az

www.fb.com/Qanunpublishing

www.instagram.com/Qanunpublishing

ISBN 978-9952-38-531-1

© Qanun Nəşriyyatı, 2023

© 2012 by Gillian Flynn

Bu kitabın Azərbaycan dillinə tərcümə və yayım hüquqları “Qanun Nəşriyyatı”na məxsusdur. Kitabın təkrar və hissə-hissə nəşri “Müəlliflik hüququ və əlaqəli hüquqlar haqqında” Azərbaycan Respublikasının Qanununa ziddir.

Sevgi dünyanın sonsuz qərarlılığıdır; yalan, nifrət, hətta cinayət də daxil olmaqla hər şey sevgidə birləşir; o, ziddiyyətlər içində qan qoxulu əsrarəngiz bir qızılgülün labüd çiçəklənməsidir.

Toni Kuşner – “İllüziya”

BİRİNCİ HİSSƏ
OĞLAN QIZI İTİRİR

NİK DANN

HƏMİN GÜN

Arvadımı düşünəndə ilk olaraq ağıma başı gəlir. Xüsusilə də başının forması. Onu ilk dəfə görəndə başının arxasını görmüşdüm və formasında xoşagələn nə isə var idi. Parlaq, bərk qarğıdalıya, ya da çay yatağı fosillərinə oxşayırdı. Viktoriya dövründə olsaydı, yəqin, “*zərif formalı başı var*” deyərdilər. Kəllə quruluşunu asanlıqla təsəvvür etmək olardı.

Onun başını harada görsəm, tanıyardım.

Bəs başının içində nələr var?! Ağılı haqqında da düşünürəm. Beyni, beyninin bütün qırıqları və dəlicəsinə sürətlə qaçan qırxayaqlar kimi həmin qırıqların arasında dolanan fikirləri... Uşaq kimi onun kəlləsini açdığımı, beynini çıxardığımı və fikirlərini tutub saxlamağa çalışdığımı təsəvvür edirəm. *Nə düşünürsən, Eymi?* Ucadan cavab verə biləcəm şəxsə ünvanlamasam da, evliliyimiz boyunca ən çox soruşduğum sual idi bu. Məncə, bu suallar hər evliliyin üstünü qara bulud kimi alır: *Nə düşünürsən? Necə hiss edirsən? Sən kimsən? Bir-birimizi nə hallara saldıq? İndi nə edəcəyik?*

Düz saat altıda gözlərimi açdım. Mənasız şəkildə gözlərimi qırpıb yavaş-yavaş oyanmadım. Mexaniki olaraq ayıldım.

Ürküdücü teatr kuklası kimi gözlərim qəflətən açıldı: dünya təzəcə qaranlığa bürünürdü və birdən *şou başladı!* Saat 06:00-1 göstərirdi, ilk gördüyüm bu oldu. Qərribə idi. Mən çox nadir hallarda tam saatlarda yuxudan oyanardım. Daha çox aralıqlarda oyanan adam idim: 8:43, 11:51, 9:26. Zəngli saatım yox idi.

Düz saat 06:00-da günəş üfüqdən yüksələrək sərt yay tanrısı kimi ətrafa qəzəb saçırdı. Çayın səthində əks olunan şüalar yataq otağımızın incə pərdələrindən keçərək uzun, parıldayan barmaqlar kimi mənə doğru uzanır və sanki ittiham edirdi: *Səni gördülər və artıq gözlərini çəkməyəcəklər.*

Yeni evə gətirdiyimiz Nyu-York yatağında vurnuxdum. Biz hələ də bu evi “yeni” adlandırırıq, hərçənd iki ildir, köçmüşük. Missisipi çayının sahilində yerləşən kirayə ev kənardan baxanda “Yeni varlı” – deyə bağırır, uşaqlıqda arzu etdiyim kimi ikimərtəbəli, çardaqlı, şəhər kənarı bir kottecdir. İnsana dərhal tanış gələn ev tipidir: böyük, sadə... Amma arvadım ona nifrət edir.

“Ruhumu bayırda çıxarıb içəri girməliyəm?” – evə gələn kimi birinci sözü bu olmuşdu. Bu bir növ kompromis idi: Eymi burada çox qalmaqcağımıza ümid edərək mənim vətənim olan kiçik Missuridə ev almağı deyil, kirayəyə götürməyi təkid edirdi. Lakin bütün kirayə evlər uğursuz formada qruplaşmışdı: böhran nəticəsində bankların müsadirə etdiyi, qiymətləri düşmüş xudmani evlərdən ibarət kiçik xəyali bir qəsəbə, heç açılmadan bağlanmış bir rayon. Bu bir kompromis idi, lakin Eymi heç də belə düşünmürdü. Onun fikrincə, bu ev ona verdiyim cəzanın bir hissəsi idi, o, bunu eqoistcə bir şiltaqlıq, xəyanət-karlıqla bıçaq saplamaq adlandırır. Sanki bütün etirazlarına rəğmən, bir Azıx adamı kimi onu bu qəsəbəyə sürüyüb gətirmiş, sevmədiyi bu evə həbs etmişdim. Deyəsən, tərəflərdən yalnız biri belə hesab etdikdə bu, kompromis olmur, amma bizim

kompromislərimizin hamısı belə olurdu. İkimizdən biri həmişə əsəbi olurdu. Çox vaxt da Eymi.

Bu narazılığım üçün məni günahlandırma, Eymi. Missuri narazılığıdır bu. İqtisadiyyatı günahlandır, uğursuzluğu günahlandır, valideynlərimi günahlandır, valideynlərini günahlandır, interneti, internetdən istifadə edən insanları günahlandır. Mən bir vaxtlar yazıçı idim. Televizor, film və kitablar haqqında yazırdım. O vaxt insanlar yazıları kağızdan oxuyurdu, o vaxt fikirlərimə dəyər verənlər var idi. Nyu-Yorka 90-cı illərin sonunda, şöhrət dövrünün son nəfəsini verdiyi anlarda gəlmişdim. Düzü, həmin vaxt heç kim bundan xəbərdar deyildi. Nyu-York yazıcılarla – əsl yazıcılarla dolmuşdu, çünki həmin vaxt jurnallar – əsl jurnallar var idi. O vaxt internet hələ nəşriyyat dünyasının qatilinə çevrilməmişdi, sadəcə bir küncdə kəndirdə saxlanan, bir az yem atanda oynayan şirin, kiçik ev heyvanı idi. Bir düşünün, o vaxt yeni məzun olmuş gənclər Nyu-Yorka gəlirdi ki, *yazıçılıqla pul qazansın*. Ağılımıza da gəlməzdi ki, on ildən sonra karyeramız məhv olacaq.

On illik işimi bir anda itirmişdim, hər şey qəflətən baş vermişdi. Ölkədə jurnallar bağlanmağa başladı, hamısı iqtisadi böhranın gətirdiyi gözlənilməz infeksiyanın içində can verdi. Yazıcıların (mənim kimi yazıcılar: həvəsli roman yazıcıları, dərin mütəfəkkirlər, beyni bloq yazacaq və ya tvit atacaq qəddər sürətli çalışmayan insanlar, qısacası, yaşlı, tərs lovğaların) sonu gəlmişdi. Qadınlar üçün şlyapa tikənlər, ya da at qamçısı istehsalçıları kimi idik: dövrümüz başa çatmışdı. Mən işsiz qalandan üç həftə sonra Eymi də işini itirdi. İndi təsəvvür edə bilirəm ki, Eymi çiynimin üstündən karyeram və uğursuzluqlarım haqqındakı mülahizələrimi oxuyub necə istehza ilə gülür. Tam olaraq belə deyərdi: *Həmişəki Nik*. Nəqarət kimi təkrarla-yardı: *Həmişəki Nik...* və ardınca nə deyərdisə, həmişə pis sə-